

6 medvedjih uslug pri šolskem delu

Izognite se 6 pogostim napakam
pri motiviranju otrok za učenje in domače naloge

Marko Juhant

Uvod

Kaj je medvedja usluga? Je usluga, ki to ni – ne pripomore k rešitvi in včasih naredi več škode kot koristi.

Izhaja iz naslednje zgodbe. Nekoč je kmet rešil medveda iz pasti. Medved mu je bil izjemno hvaležen in je ostal v okolici njegove kmetije. Odločil se je, da bo kmeta varoval in mu vrnil uslugo, saj takšne prijaznosti od ljudi ni bil vajen.

Neko popoldne je kmet zadremal pod drevesom in čeprav je smrčal, mu je na nos priletela velika čebela. Ko je medved zagledal čebelo, se je ustrašil, da bo pičila kmeta. Pritekel je k njemu in ga lopnil po nosu, da bi odgnal čebelo in kmeta rešil bolečega pika.

Ker ima medved močan zamah in ogromne šape, je v enem mahu ponesreči ubil čebelo in kmeta.

In podobno se včasih zgodi, ko starši poskušate svojim otrokom pomagati pri šolskem delu in učenju.

Z najboljšimi nameni in iz ljubezni poskušate otroka motivirati za učenje, domače naloge, trud za šolo, vendar dosežete ravno nasprotno.

Pri otrocih in šolskem delu je tako – notranja motivacija je tista, ki nas žene. Od majhnega, od začetka življenja naprej nas žene od znotraj. Uradno temu rečemo potrebe.

Vprašanje je samo, ali bomo s tem otroke odgnali stran in jim odvzeli tisto, kar jih motivira.

Ali jih bomo lopnili po nosu in ubili njihovo notranjo motivacijo zaradi ene čebele?

Zato, ker doživljajo nekaj frustracije, ker jim nekaj ne gre iz prve, ker se nečemu upirajo?

Prav to dosežemo z napačnimi postopki, s tem, da delamo preveč namesto otrok in preveč zanje, da se odločamo namesto njih ali da jim ponudimo preprosto preveč.

Ponudimo jim toliko, da njihov trud postane nepomemben.

Včasih največ dosežemo tako, da naredimo najmanj. Da stopimo na stran, utihnemo, se vzdržimo komentarjev in svojih “šap” ne rinemo zraven.

Ko na primer otrok dobi novo igračo, mu mnogi starši dajo navodila, kako naj se igra. Prikrajšajo ga za strast raziskovanja.

Enako je z delom. Če ga preveč razložimo, otroku ukrademo pozitivna čustva, ki bi se ob tem lahko razvila.

Vzamemo mu tisto najslajše – užitek v novem, drugačnem. Ne more spoznavati, ker to pokvarimo s preveč informacijami, ki jih damo že v naprej, češ da smo dobri starši in mu želimo pomagati.

Poleg tega pa ne pozabite, da starši zapravite ogromno energije in časa z izvajanjem medvedjih uslug. Energijo in čas, ki bi ju lahko porabili za kaj drugega, bolj koristnega, bolj prijetnega.

Zato vam bom v tej knjigi razkril 6 medvedjih uslug, ki jih delate otrokom pri šolskem delu.

Da jih boste lahko nehali delati mirne duše, brez slabe vesti in z zavedanjem, da zato niste slabi starši.

Postali boste starši, ki vedo, da je včasih manj veliko več.

Pa začnimo!

- Marko Juhant

Kazalo

Medvedja usluga #1	5
Sedite ob njem, medtem ko se uči in dela domače naloge	
Medvedja usluga #2	7
Podkupujete in nagrajujete dobre ocene in šolsko delo	
Medvedja usluga #3	8
Silite ga v več učenja, namesto v bolj učinkovito učenje	
Medvedja usluga #4	10
S formalnimi oblikami učenja začenjate prezgodaj	
Medvedja usluga #5	13
Govorite mu, da je priden	
Medvedja usluga #6	15
Ko otrok obvlada branje, nehamo z branjem pravljic pred spanjem	
Kako naprej?	17

Medvedja usluga #1

Sedite ob njem, medtem ko se uči in dela domače naloge

Prvi problem pri tem je, da čim sedete, in ponavadi s tem začnete v prvem razredu osnovne šole, bo začel to pričakovati.

Mislil bo, da ga nimate radi, ko ne prisedete več, sploh, če pride do težav in se mora matirati sam. Takrat se počuti izdanega, zapuščenega.

Do zdaj ste vedno bili ob njem, mu nudili spodbudo in potrditev, pomoč, težave so se reševale hitreje, stvari ste mu podajali, včasih celo kaj napisali in narisali namesto njega.

Namesto obnavljanja učne snovi tako domače naloge postanejo socialni dogodek, med katerim se otrok koncentrira na druženje z vami.

Tudi navadi se, da hitreje “ne zmore”, ker je lažje zajokcati in ste vi takoj pripravljeni priskočiti in narediti namesto njega.

Ampak tako povsem povozite namen domače naloge. Ni sama sebi namen.

Ne gre le za urjenje discipline in treniranje sedenja na stolu – namen je v primernem času obnoviti snov, ki so jo jemali v šoli.

Utrditi snov, opraviti naloge brez pomoči odraslih, ker jo bo moral enkrat opraviti tudi, ko bo pisal test. In tam pomoči ne bo.

Zato je sedenje ob nalogah medvedja usluga.

Ukradete mu priložnost, da se dejansko poglobi v snov, sam ponovi, sam naredi in se mu novo znanje “usede” v glavo. Ker ko sam nekaj razume, dojame, reši, bo to ostalo v njegovem spominu veliko dlje.

Saj to ni nobena skrivnost, je pač razlika med teorijo in prakso. Enako kot pri vzgojnih prijemih, ki vas jih jaz učim.

Zato imajo šole za starše delovne zvezke. Da jih natisnete, sledite korakom, opravite prijem, tehniko ali metodo sami, vadite, brez mojega videa, ki se vrtil v ozadju.

Kako se danes delajo naloge? Mnogi učenci jih opravijo v podaljšanem bivanju.

Tam imajo za pomoč prvo, drugo, tretjo učiteljico. Doma je mama, četrta učiteljica. Marsikateri starši že za petošolske otroke najemajo inštruktorje, ko nekaj ne gre, in je to že peti učitelj in pomagač v otrokovem življenju.

Potem otrok dejansko v šoli ne posluša, ker mu bo že nekdo zagotovo še vsaj petkrat eno in isto razložil.

In če ne sledi pri pouku, če ni z glavo pri stvari, če ve, da mu ni treba biti pozoren, kaj počne? Se dolgočasi. In ima vedno več priložnosti, da postane vedenjsko problematičen.

Kdaj naj se otrok navadi samostojnosti, občuti ponos za svoje dosežke in zaupa vase, da zmore, če dobiva pomoč z vseh strani in v štirih letih ni sam naredil ene domače naloge?

Če ima "helikoptrske starše", in to so tisti, ki najraje sedijo ob otrocih pri delanju nalog, verjetno vtikajo prste tudi v vse ostalo, kar počne.

Od hišnih opravil do zlaganja lego kock in osebnih kreativnih projektov in otrok nima nič za pokazati, kar je naredil in dosegel čisto sam.

S čim se bo potem dokazoval? Kakšno vrednost bo prinašal svetu? S čim se bo umestil na hierarhično lestvico med vrstniki?

Z lupmarijami in afnarijami. Z metanjem sošolkine torbe skozi okno iz 4. nadstropja. S prerivanjem na hodnikih in z divjanjem med odmori.

Kaj je potem rešitev?

Ne da popolnoma dvignemo roke od vsega in otroka pustimo, da plava, kakor ve in zna. Rešitev je nadzorovanje namesto pomaganja.

Da ne sedite zraven, ampak opravljate svoje obveznosti in opravila ter le občasno "vržete oko", da preverite, kako mu gre. Če mu nekaj ne gre, ga spodbudite, naj

poskuša rešiti sam, mu ponudite le kakšen namig ali znak podpore, če je potrebno.

Torej, domače naloge pregledujte in nadzorujte, sicer pa šape stran!

Medvedja usluga #2

Podkupujete in nagrajete dobre ocene in šolsko delo

Vsakršno nagrajevanje in vsakršno kaznovanje zmanjšuje motivacijo in ne bo pomagalo pri šolskem delu.

Tole, kar ste zdaj prebrali, se seveda ne ujema s tem, kar klasično razmišljamo.

V resnici je tako, da so dobra ocena, uspešno opravljena naloga in pohvaljen projekt sami po sebi zadostne nagrade. Zadovoljstvo, ki ga ob tem otrok občuti, je zadosten motivator.

Ampak ali ne bo, če ve, da bo za dobro oceno dobil nagrado, bolj motiviran, da spet dobi nagrado?

Ja, točno to se bo zgodilo.

Ko začnete nagrajevati nekaj, kar bi moralo samo po sebi biti dovoljšna nagrada, bodo delali za nagrado in ne za uspeh.

Motivirani bodo za darilo, priboljšek, sladkarije, igrače ali karkoli ste izbrali. Ne bodo pa motivirani, da se še več in še bolje naučijo.

Če otroku rečete, da dobi sladico, ko opravi nalogo, ste avtomatsko dosegli, da zdaj največ truda uporabi, da čim prej pride do sladice.

Razmišljal bo le o kosu torte. Ne bo pa z glavo pri nalogi, pri snovi, pri vaji.

In zato bo opravil šlampasto. Nalogo bo opravil površno, samo da je opravljena, da dobi nagrado in priznanje na koncu.

In enako je pri učenju. V najboljšem slučaju se bo pifljal, da dobi dobro oceno, ne bo se pa potrudil, da bo zares razumel snov.

V najhušem primeru bo pasivno sedel ob knjigi in gledal vanjo, da mu boste na koncu rekli, kako priden je bil, ko se je tako dolgo učil, in ga peljali na sladoled.

In kaj se zgodi, ko dejansko pride test?

Seveda slaba ocena, ker se dejansko ni učil.

- *“Ja, kako? Če sem se ves čas učil! Saj si me videla!”*

Ja, trudil se je le zadovoljiti vas in vaša pričakovanja.

In zato bo namesto priznanja, da se je slabo učil, in namesto, da bo poskusil znova, drugače, bolje, pri vas iskal potuho in potrditev, da je res priden in da se je učil in da je ocena očitno nepravilna.

Bolj žalosten bo zato, ker ni dobil nagrade, kot zato, ker je dobil slabo oceno.

Komu to pomaga? Nobenemu.

Če bi se pa ves čas trudil doseči dobro oceno, se vse naučiti in si čim bolje zapomniti snov, bi bila situacija videti precej drugače.

Medvedja usluga #3

Silite ga v več učenja, namesto v bolj učinkovito učenje

Otroci imajo stikalo za učenje, ki je lahko prižgano ali izključeno.

Prižgano stikalo pomeni, da so vedoželjni, motivirani, si lažje zapomnijo, si želijo vedeti več, jih zanima.

Izključeno stikalo pomeni, da gre “skozi eno uho noter in skozi drugo uho ven”. Niso dovzetni za nove informacije, ne zanima jih, ne morejo se koncentrirati, kar preberejo, si slabše zapomnijo.

Kdaj je torej stikalo izključeno? Kdaj se otroci ne morejo učiti?

Ko so polni negativnih čustev.

Ko je veliko žalosti in jeze, absolutno takrat, ko je prisoten strah, ko doživljajo neskončno ponavljanje, neke vrste dresuro: “Dajmo še tole, še tole, še enkrat, ni v redu, še enkrat, ni v redu, še enkrat, še vedno ni dovolj dobro ...”

Takrat se nehajo učiti. Mehansko ponavljajo in ničesar ne spremenijo.

Stikalo je izključeno tudi pri kaznovanju za napake. Potem se samo trudijo, da ne delajo napak.

Ne delajo pa optimalno, ne delajo kakovostno, absolutno ne delajo z veseljem.

In naslednjič, ko spet pride do tega, se ne veselijo, da bi opravljali isto aktivnost.

Če se mudi, ne bo šlo. Ne gre. In če gre za neke vrste izsiljevanje, ne gre.

Zato siljenje pri šolskem delu nikoli ne bo prineslo rezultatov, ki jih pričakujete.

Dosegli boste le to, da se jim bosta učenje in opravljanje nalog zamerili, da bodo postali živčni, že preden se ju bodo lotili, in da bodo delali le zato, da se nalog čim hitreje znebijo in vas zadovoljijo.

Cilj ne bo več, da se nekaj naučijo, utrdijo snov, opravijo obveznosti, ampak da zadovoljijo vas, ki s tako vneto nekaj zahtevate.

Želeli bodo le pomiriti strasti in doseči olajšanje, ko jih boste končno pustili pri miru.

Če ste kadarkoli otroke silili v učenje neke snovi ali opravljanje kakšne naloge ali projekta, verjetno veste, kako glasen je tisti vzdih, ki ga spustijo, ko je vsega konec.

Tisti sopih, ki se sliši, kot bi pravkar prilezli na vrh Triglava.

Veste, kaj je to? To je olajšanje.

In težava z olajšanjem je, da ne kliče po še. Ne motivira za naslednjič.

Zato je siljenje medvedja usluga. Končni cilj, ki bi moral biti, da se otrok nauči in utrdi znanje, ne bo dosežen.

Na poti do tja pa boste požgali in uničili vso motivacijo, vedoželjnost in postali “hudobni zmaj”, ki se ga bo otrok izogibal in bal.

Medvedja usluga #4

S formalnimi oblikami učenja začenjate prezgodaj

Da bolje orišem, zakaj so formalne oblike učenja manj primerne za mlajše otroke, vam dam en primer.

Ko se otrok uči voziti bicikel, mu lahko najprej date tricikel, tistega s pomožnimi kolesčki, da se ne prekucne. To je formalna oblika učenja, s pomočjo. Otrok se sicer pelje s kolesom, a ne zato, ker se je naučil, pač pa zato, ker ga kolesčki držijo pokonci.

Lahko mu pa date poganjalec in se bo poganjal z nogami, ampak ves čas tudi iskal ravnotežje in se učil peljati brez pomožnih kolesčkov. To je neformalna oblika učenja.

Kaj se bo zgodilo, ko dobi navadno kolo s pedali in brez pomožnih kolesčkov?

Tisti, ki že ves čas vadi ravnotežje, bo speljal brez problema. Tisti, ki zdaj sam prvič poskuša to narediti, pa bo imel več težav.

Ves čas je bil podpiran, voden, se mu je pomagalo. In sam pravzaprav nikoli ni moral niti dvigniti noge in občutiti, kaj ravnotežje sploh pomeni.

Zato v večini primerov formalne oblike učenja tako zgodaj ne prinesejo tiste vrednosti, ki jo pričakujejo starši.

Najprej se vprašajte, zakaj boste to naredili

Ker je rano učenje tako moderen izraz, moramo vendarle pomisliti, zakaj boste to naredili.

Boste otroka vpisali v nek program samo zato, ker vsi otroke vpisujejo v neke programe?

Zato, ker mislite, da bo otrok bolj konkurenčen, če obiskuje nek program, če se rano začneja učiti, recimo angleščine, kitajščine, tenisa, jahanja?

In to čim prej, da bo ne vem, kaj ...

Nekaj vam bom razkril. Vsak teden pobrskam po internetu in gledam diplomske naloge s področja sociale, vzgoje in tako naprej.

Vedno se že na začetku zabavam z branjem zahval.

Nikoli še v nobeni zahvali v diplomi nisem videl napisanega: *“Pa hvala mami, ker me je rano dala v pouk angleščine. Brez tega ne bi nikoli diplomirala.”*

Nikoli. Nisem še videl. Dejansko nima povezave.

To je fino le za starše. Imajo dober občutek, ker mislijo, da vlagajo v uspeh svojega otroka.

Ampak če bi imeli res radi dober občutek v zvezi z angleščino, nemščino ali kitajščino, se sami vpišite v tečaje in jih obiskujte. Boste imeli bistveno boljši občutek.

In otroci bodo imeli svoje otroštvo, namesto da divjate z njimi sem in tja in ste že pred šolo samo »taksi« mame in »taksi« očetje.

Rad bi vas tudi spomnil, da vaši otroci niso le bodoči učenci, šolarji, študenti, delavci, direktorji, inženirji.

So tudi osebe, ki morajo razvijati svojo osebnost, svoje veščine, svojo družbeno mrežo, se podati za tistim, kar njih zanima, žene, motivira.

Pri starosti, ko starši začenjajo z ranim učenjem, vse to še sploh ni oblikovano. In namesto da bi jim nudili prostor in čas, da se najdejo, jih takoj zasujemo s stvarmi, ki se nam zdijo najboljše.

Zakaj?

Ker so v družbi priznane, ker ob tem sosed pokima z glavo in reče “vaš je pa priden”, ker imate tako občutek, da delate dovolj.

A kot sem omenil že pri sedenju ob domačih nalogah – manj je včasih dovolj, več pa preveč.

Medvedja usluga #5

Govorite mu, da je priden

Problem pri pohvali "priden si" je, da otroci nimajo lestvice med priden in nepriden z vsemi vmesnimi odtenki.

Imajo samo dve skrajnosti, kot gugalnica.

Lahko si priden ali pa nisi priden. Če nisi priden pomeni, da si poreden!

In otrok noče biti poreden, ker je lepo vzgojen. Zato odneha takoj, ko ugotovi, da ne bo mogel jamčiti za rezultat.

Takoj, ko mu ne gre najbolje od rok, se ustavi.

V njegovi glavi to pomeni, da ni poreden. Ne morete reči, da je slabo opravil.

Če tedaj, ko otrok zaključi z nekim opravilom, rečemo "joj, kako si priden" on "priden" poveže z doseganjem rezultata. Ne pa s trdom, ki ga je pripeljal do te točke.

Spodbudimo ga tako, da mu povemo, da vsak korak šteje.

Zato zelo dobri učitelji matematike točkujejo postopek in ne le končnega rezultata.

Otrok lahko doseže pozitiven rezultat pravzaprav skoraj brez pravih rezultatov. Ker je med postopkom, med računanjem, dosegel dovolj pik.

In je vedel, da je to dovolj, in je reševal naprej, vsako nalogo, namesto da dobi blokado v glavi, da če rezultat ne bo pravi, nič pred tem ni bilo vredno truda.

Rešitev je torej, da jih ne hvalite kar naprej. Pohvalite tisto, kar je vredno hvale.

Pohvalite konkretno. Pohvalite akcijo, pohvalite trud in trdo delo.

Če se ustavi, če ga je strah, da ne bo "priden", mu recite: *"Kolikor zmoreš, boš naredil, če najdeš način, boš naredil, ampak če ne boš, lahko v šoli vprašaš."*

Zagotovo bo še nekdo, ki ni vedel, kako, in mu ni uspelo. Če to omenijo na začetku šolske ure, sploh, če jih je več, gredo rešit na tablo. Učiteljica jih povabi in rešijo skupaj.

"Do koder znaš!" je tudi dobra spodbuda. Lahko tudi napišete v zvezek: "Naprej ni znal."

To pomeni vaše priznanje, otrok si oddahne, ker ve, da ste opazili delo, in ni slabe vesti.

Ni pa vaša naloga, da otroku razlagate. To lahko to naredi med poukom, med podaljšanim bivanjem ali s sošolci.

Tudi otrokovih osebnostnih lastnosti ne smete pohvaliti v smislu "joj, kako si ti priden".

Kaj pa je to priden? Lepo vas prosim. Ali lahko poveste definicijo?

Težko jo boste spravili skupaj.

Pri otroku torej pohvalite: *"Dobro si posesal. Ti, danes si pa zelo pohitel z domačo nalogo. Me res veseli, da si tako hitro zaključil zadevo."*

Lahko dela preprosto stvar, pobarva en krogec in pridete mimo: *"Tole je pa res čisto do roba, odlično!"*

To so pohvale, ki so prave, brez lažnega manevra – te bom hvalil zato, da boš še naprej tako delal.

Tipična napačna pohvala je, če rečemo dekletu: *"Joj, kako imaš lepe okice, kako imaš ti lepe očke."*

No, povejte mi, kaj to dekle samo storilo za to, da ima lepe plave ali pa rjave, črne, temne očke.

Kaj je naredila? Koliko truda je vložila v to? Nič.

Drugo je, če jaz rečem: *"Ja, si pa znala izbrati ličila, da poudarijo barvo tvojih oči."*

Tako pohvalim njen trud.

Če imate 13-letnico, vam ne svetujem, da sploh to hvalite. To boste uporabili takrat, ko se bo vaša zrela najstnica spraševala, kdo sem, kakšna sem, sem sposobna fanta, ki me zelo zanima, navdušiti s tem, kako izgledam.

Mogoče nima drugih rezultatov ta hip za pokazati in navsezadnje prvi stik in prvi vtis tudi nista kar tako. Vendarle štejeta veliko.

Medvedja usluga #6

Ko otrok obvlada branje, nehamo z branjem pravljic in zgodb pred spanjem

Ko otrok že obvlada branje, pogosto starši nehajo z branjem pravljic in zgodbic pred spanjem. Včasih zgodbe izginejo z dnevnega reda, včasih pa rečejo nekaj v smislu *“saj zdaj znaš že sam, kar beri”*.

Ja, brati že zna, a vloga branja pravljic pred spanjem je veliko večja kot le vadba branja.

Skozi večerni obred otrok razvija razmišljanje in pogovor o tem, kaj se v knjigi dogaja. To je zelo dobra stvar za kasneje, ko bo v šoli treba pisati obnove.

Če ve, da ima sogovornika, bo več razmišljal o tem, o čem se lahko pogovarjata, večkrat vprašal, če mu kaj ni jasno ali ga kaj zanima, večkrat omenil, kaj se mu zdi zanimivo in zabavno, ter se veliko bolj poglobil v vsebino zgodbe. Če otrok poskuša po najboljših močeh razumeti, kaj bere, koga naj vpraša, če vas ni zraven?

Najbolj zabaven in konkreten primer je zgodba, ko je učiteljica razredu brala knjigo Mavrična ribica.

V zgodbi riba vpraša mavrično ribo, ali bi lahko z njo delila nekaj barvnih lusk, saj jih ima vendar tako veliko.

Eden izmed otrok je takoj prekinil učiteljico in rekel: *"To ne bo šlo. Riba bi umrla, če bi dala svoje luske."*

Otroci so imeli še nekaj drugih pripomb: *"Če jim podari svoje luske, kje dobi nove?"* in *"Ali obstaja trgovina z ribjimi luskami?"*

Učiteljica je bila presenečena. O ribah ni vedela veliko, razen tega, kako jih skuhati. Ni vedela, da riba brez lusk lahko umre in ni vedela, ali je to sploh res.

Navsezadnje nihče ne more vedeti prav vsega – niti učiteljice in učitelji v osnovnih šolah, ki so zaradi narave svojega dela neskončen vir naključnih zabavnih dejstev.

Ključno je bilo, kar je naredila v nadaljevanju. Preprosto je rekla: *"Ne vem. Prepričana sem, da trgovina z ribjimi luskami ne obstaja, vendar se moramo glede ostalih informacij posvetovati s strokovnjakom."*

In to so tudi storili. Poklicala je ribiča in se z njim dogovorila za obisk šole, da bi odgovoril na vsa njihova pomembna vprašanja o ribah. Ribič je res prišel in so imeli naravnost nepozabno učno urico o ribah.

Če otroci ne bi bili ves čas tako angažirani, ne bi vedeli, da lahko postavijo vprašanje, ne bi kritično razmišljali o zgodbi in bi le pasivno brali, vsega dodatnega znanja in obiska ribiča nikoli ne bi doživeli.

Branje v paru je zato neprecenljiva aktivnost, ki si jo definitivno želite obdržati čim dlje.

Kako naprej?

Prepričan sem, da boste iz te knjige odnesli vsaj nekaj nasvetov, s katerimi boste lahko boljši podporniki svojim otrokom. Naslednjič, ko bo potreboval vašo pomoč pri učenju ali domačih nalogah, boste vedeli, česa ne narediti in kako mu bolje priti naproti.

Trudim se, da bi vsako knjigo napolnil s čim več konkretnimi in praktičnimi nasveti. In ta knjiga ni izjema. Zdi se mi pomembno, da so kratke, jedrnat in jih lahko preberete v enem večeru.

Če pa si želite izvedeti več o tem, kako na kar najboljši način otroku pomagati pri šolskih obveznostih, ga motivirati, spodbujati in podpirati, predlagam, da si ogledate [spletno šolo za starše Motiviranje otroka](#).

V njej se boste naučili, kako pritisniti na prave motivacijske gumbе, da bi prebudili in negovali otrokovo notranjo motivacijo. Z dobro delujočo notranjo motivacijo bo veliko bolj samoiniciativen pri šolskih obveznostih in tudi drugje. Tako boste dosegli, da bo sam od sebe skrbel za svoje dolžnosti ter bil delaven in odgovoren.

Vsebuje številne konkretne primere, zgodbe iz resničnega življenja, preverjene rešitve na podlagi 40 let dela z otroki, odgovore na vprašanja staršev in tudi delovni zvezek, ki vam bo pomagal teorijo hitro in z lahkoto prenesti v prakso.

Ob nakupu šole za starše novim članom podarjam 20 % popusta z vpisom kode MOJAVZGOJA20.

[Preberite več in se pridružite spletni šoli za starše Motiviranje otroka s klikom na to povezavo.](#)

Prijazno pozdravljam,

- Marko Juhant